

A Prelátus 2009. januári levele

Az új év kezdetén a Prelátus arra buzdít, hogy elmélkedjünk istengyermekségünk csodájáról. A Szentlélek segít majd lelkileg gazdagodnunk e szeretetből.

2009.01.13.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A karácsonyi időszak során tekintetünket Szűz Máriára is szegezzük, és látjuk, ahogy teljesen lefoglalja újszülött Fiának gondozása.

Mily nagy szeretettel vette karjába Betlehemben és gondoskodott róla éjt nappallá téve! Majd később, a názáreti évek során megtalálta a módját, hogy mindig a közelében legyen: Szent Józseffel együtt gondoskodott Jézus emberi neveléséről, elárasztotta Őt szeretetével, tanult magatartásából és szavaiból mint a Mester első és legjobb tanítványa. Most rólunk gondoskodik – mindannyiunkról – ugyanazzal a gyöngéd szeretettel és odaadással, amelyet Fia iránt mutatott, hiszen a kereszten Jézus Krisztus megerősítette Máriát mint a mindenkori nők és férfiak valóságos lelki édesanyját. [1] Onnantól kezdve Mária nem szűnt meg gondoskodni az egész emberiségről, és főként segítségét leginkább igénylő gyermekeiről. Ennek köszönhető, hogy az új év kezdetén Mária istenanyaságának ünnepével az Egyház arra hív, hogy elmélkedjünk a Szűzanya szerető gondoskodásáról

és köszönjük meg irántunk tanúsított kedvességét.

Az Ige megtestesülése – amint a hitvallásban megvalljuk – a Szentlélek műve volt, amelyben Szűz Mária szabadon és teljes mértékben részt vett. E misztérium által, mely a keresztn és a feltámadásban érte el csúcspontját, Isten megváltott minket bűneinktől és az istengyermekség ajándékát adta nekünk. Az elmúlt néhány napon Szent Pál, Krisztus és az Evangélium nagy hírnökének a galatákhhoz intézett szavait olvashattuk, melyek kincset érő tanítást rejtenek magukban. Így ír az apostol: *amikor elérkezett az idők teljessége, az Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született, és ő alávetette magát a törvénynek, hogy kiváltson minket a törvény szolgaságából, hogy a fogadott fiúságot elnyerjük . [2]*

Az idei Szent Pál-évben nagy szeretettel tanulmányozzuk a

pogányok apostola tanításának bizonyos részeit. **Egy óriás áll előttünk** – mondta nemrég a pápa – , **nemcsak tényleges apostoli munkáját, hanem rendkívül mély és ihletet nyújtó teológiai tanítását tekintve is** . [3] Szent Pál volt az – Szent Jánossal együtt –, aki megismertetett minket a Szentlélekkel és az Ő működésével az Egyházban és a keresztényekben. Ezt a gondolatmenetet követve szeretnék e tanítás néhány vetületével foglalkozni, hogy mélyebben magunkba szívjuk azt az alapvető fontosságot, melyet a Szentlélek játszik a keresztény élet erőteljes fejlődésében, amelyre nekünk is törekednünk kell.

Az Apostolok cselekedeteit olvasva látható, ahogy a Szentlélek a legelső pillanattól fogva vezeti az Egyházat. Működése – amint azt ez a könyv is leírja – megnyilvánul Szent Pál életében. Az apostol minden

cselekedetét – megtérésétől vértanúhaláláig – a Vigasztaló működése jellemzi. A kegyelem által Isten Szent Barnabással együtt kiválasztja és felszenteli őt, hogy a pogányok között terjessze a kereszténységet; vezeti apostoli útjain, ösztönzi, hogy Európában hirdesse az Evangéliumot, arra inti, hogy tegyen tanúságot Krisztusról Jeruzsálemben, sőt, még Rómában is.

[4] *Jelenléte és működése*

mindenhol megmutatkozik. [5] A Szentlélek, a Megszentelő működése az első keresztények életében oly nyilvánvaló, hogy az Apostolok cselekedeteit néha *a Szentlélek evangéliumának* is hívják.

Ne kételkedjünk: szemlélődő lelkületünk és apostoli eredményességünk nagymértékben nő, ha nap mint nap többször fordulunk a Szentlélekhez, ha kérjük, hogy vezessen minket kegyelmével. Mennyire igyekszel természetfölötti

szintre emelni cselekedeteidet?
Milyen áhítattal mondod: „*Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto*” ?
Szükségét érzed, hogy minden egyes alkalommal, amikor kimondod a nevét, a kezébe helyezd magad?

Leveleiben Szent Pál nem szorítkozott arra, hogy **a Szentháromság harmadik személyének csak a dinamikus és aktív oldalát írja le, hanem elemezte jelenlétét a keresztények életében is** . [6] Jézus Krisztus kijelentette, hogy az Atyaisten és Ő maga lakik majd azok lelkében, akik befogadják igéjét és szeretik Őt, majd hozzátette: *ezeket akartam nektek mondani, amíg veletek vagyok. S a Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek* . [7] Isten által ihletve **a Szentlélekről szóló elmélkedésében Szent Pál nemcsak**

arról beszélt, milyen hatással van a Lélek a keresztények cselekedeteire , hanem arról is, hogy hogyan befolyásolja létüket . Ő mondta, hogy Isten Lelke lakik bennünk (vö. *Róm 8,9; 1 Kor 3,16*) és hogy „a Fia Lelkét árasztotta szívünkbe az Isten” (*Gal 4,6*) . [8]

Tudjuk, hogy a kegyelem által a teljes Szentháromság lakik az igazak lelkében, de azt is, hogy ez a jelenlét az Istennel barátságban élő férfiakban és nőkben főként a Megszentelő Lélek műve. Könnyen érthető az érvelés, amely hagyományosan e felfogás alapját képezi: mivel a megszentelés Isten Szeretetének hatása, mi lehetne természetesebb annál, hogy ezt a cselekvést annak a Személynek tulajdonítsuk, aki a Szentháromság keblén maga az élő Szeretet, vagyis a Szentlélek? Ugyanígy analógia útján a teremtetést az Atya, míg a megváltást az Ige művének tekintjük, bár

minden, amit Isten a világgal tesz, elválaszthatatlanul a három isteni személy műve. A Szentháromság behatol létünk mélyébe, nemcsak azért, mert Isten teremtett minket, hanem azért is, mert a kegyelem révén saját belső életének részeseivé tesz minket az Atya gyermekeiként a Fiúban a Szentlélek által. [9]

A II. Vatikáni Zsinat így tanít: „Ilyen és ily nagy az ember misztériuma, mely a keresztény kinyilatkoztatás által fölragyog a hívőknek. Tehát Krisztus által és Krisztusban megvilágosodik számunkra a fájdalom és a halál talánya, mely az evangélium nélkül eltipor bennünket. Krisztus föltámadott, halálával megölte a halált, és életet ajándékozott nekünk, hogy – mint fiúk a Fiúban – kiálthassuk a Lélekben: *Abba! Atya!* ”. [10]

Láthatjuk, hogy az istengyermekség ajándéka a legnagyobb ajándék,

melyet kaphattunk Istentől. Ez a **legnagyobb méltóságunk** – mutat rá a Szentatya – : **nemcsak Isten képmásai vagyunk, hanem a fiai is.** És ez arra hív, hogy megéljük istengyermekségünket, hogy egyre nagyobb mértékben tudatosítsuk magunkban, hogy Isten fogadott fiai vagyunk az Ő nagy családjában. Ez meghívás arra, hogy ezt az objektív ajándékot szubjektív valósággá változtassuk, amely meghatározó szerepet játszik gondolkodásunkban, cselekedeteinkben és létünkben .
[11]

Mekkora hálával tartozunk Szent Pálnak, akit Isten eszközül választott ki, hogy új ragyogással mutassa meg nekünk keresztény hitünk ezen alapvető igazságát! A galatákhoz írt levélben először emlékezetünkbe idézi, hogy az Ige azért lett emberré Szűz Mária méhében, hogy mi Isten fiai lehessünk, majd hozzáteszi: *Mivel*

*az Isten fiai vagytok, a Fia Lelkét
árasztotta szívünkbe az Isten, aki
kiáltja: Abba, Atya! Tehát nem vagy
többé szolga, hanem fiú, s ha fiú,
akkor Isten kegyelméből örökös is .*
[12] Így teljesül be, amiről Aquinói
Szent Tamás ír: „Amint a Fiú
küldetésének hatása az volt, hogy az
Atyához vezeti a hívőket, úgy a
Szentlélek küldetésének hatása is az,
hogy a Fiúhoz vezeti őket”. [13]

Ezt az ajándékot felismerni és neki
megfelelően viselkedni – tanította
Szent Josemaría – ***az ember
legnagyobb lázadása, azé az
emberé, aki nem akar állat
módjára élni, elégedetlen és
nyugtalan, míg nem ismeri meg
Teremtőjét és kerül vele
bensőséges kapcsolatba .*** [14] Ezért
hozzátette: ***rabszolgaság vagy
istengyermekség, ez a döntő
kérdés áll előttünk. Isten
gyermekai legyünk vagy az oly***

***sokakat sújtó gőg, érzékiség,
nyugtalan önzés rabszolgái . [15]***

Isten akarata volt, hogy az Opus Dei szellemiségének alapját az istengyermekség állandóan jelen lévő és élénk tudata képezze. Ezt az Atyánk mindig fenntartotta és gyakran felidézte azt a pontos pillanatot, amikor Isten a lelkébe véste. ***Szellemiségünk e sajátos vonása a Művel együtt született és 1931-ben öltött testet. Emberileg nehéz pillanatokban, amikor mindennek ellenére biztos voltam benne, hogy megvalósul valami lehetetlen – valami, ami mára valósággá vált –, megéreztem az Úr ténykedését, amely szívemben és ajkamon kényszerítő erővel ezt a gyengéd megszólítást fakasztotta: Abba! Pater! Épp az utcán voltam, egy villamoson. Az utca nem akadály a szemlélődő párbeszédnek, számunkra a világ zsidója az imádság helyszíne.***

***Valószínűleg hangosan
mondogattam ezt az imát és az
emberek azt gondolhatták, örült
vagyok: Abba! Pater! Mekkora
bizalmat, megkönnyebbülést és
optimizmust ad az embernek a
nehézségek közepette, ha érzi,
hogy egy olyan Atya fia, aki
mindent tud és mindenre képes.
[16]***

Szent Josemaría mindannyiunknak
azt javasolta, hogy mindennap
gyakran elmélkedjünk erről az
igazságról. Arra buzdította az
embereket, hogy elmélkedjenek
Szent Pál tanításáról: *A Lélek maga
tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten
gyermekai vagyunk. Ha pedig
gyermekai, akkor örökösei is: Istennek
örökösei, Krisztusnak társörökösei.
Előbb azonban szenvednünk kell vele
együtt, hogy vele együtt meg is
dicsőüljünk . [17]*

Minden idő alkalmas rá, hogy mélyebben elmerüljünk istengyermekségünkben, ez azonban most még közelebb áll hozzánk: csak rá kell néznünk a gyermek Jézusra a jászolban, édesanyja vagy Szent József karjában. Istenünk gyámoltalan, védtelen csecsemővé lett, hogy mi mélyen Isten fiainak érezzük magunkat, azok legyünk és félelem nélkül közeledjünk hozzá. Ha valaha – bármilyen oknál fogva – ezt nehéznek érezzük, forduljunk Szűz Máriához és Szent Józsefhez és kérjük tőlük, hogy tanítsanak meg azzal a bizalommal és szerető gyengédséggel bánnunk Istennel, amelyet ők tanúsítottak iránta. Kérjük a lelkünkben lakozó Vigasztalót, hogy árassza szívünkbe ezt a kiáltást: *Abba, Atya!* , hogy a jámborság ajándéka segítsen mélyen megízlelnünk istengyermekségünk valóságát.

Katekézisében XVI. Benedek pápa rávilágít a Szentlélek egy másik jellemző vonására, melyről Szent Pál tanít: a szeretettel való kapcsolatára. Így – írta az apostol – **„a remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete” (Róm 5,5) (...) A Lélek segít elmerülnünk az isteni élet, vagyis a szeretet életének ritmusában és lehetővé teszi, hogy személyesen is részt vegyünk az Atya és a Fiú közötti kapcsolatban . [18]**

Mérlegeljük gondosan e szavak jelentőségét. A Vigasztalónak köszönhetően, aki Krisztusban Isten fiaivá tesz minket, úgymond *bevezetést nyertünk* a Szentháromság boldog és boldoggá tevő életébe. Szívünk, a föld porából lett szegény teremtmények szíve egyszerre doboghat az Úr szívével. „Megszentelő ereje által a Lélek hasonlóvá tesz minket Krisztushoz. Ő

valóban olyan, mint a Megváltó Krisztus alakja vagy váza, és ő maga nyomja ránk Isten képét.” [19]

Vízkereszt és Urunk megkeresztelkedésének ünnepe a Szentlélek folyamatos működéséről beszél. Ő vezette a három királyokat Betlehembe és látható alakban leszállt az Úrra a Jordán folyóban, megmutatva ezáltal, hogy Jézus Krisztus a rég várt Messiás. Tanuljuk meg megnyitni szívünket megszentelő kegyelme előtt.

Elmélkedjünk gyakrabban azon, ami akkor hangzott el, amikor János megkeresztelte Jézust: *Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik .*

[20] És a színeváltozás pillanatában újult erővel hangzik el a felszólítás: *Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok! [21]*

Ahhoz, hogy belemerüljünk e párbeszédbe, hogy gyakorlati következtetéseket vonjunk le a Mester tanításából – amely tettekben

és szóban egyaránt megnyilvánul –,
maradéktalanul teret kell engednünk
a Szentlélek működésének, aki segít
teljesebben felfedeznünk
mindennapi életünk
megszentelésének lehetséges és
szükséges mivoltát és tudatában
lennünk, hogy minden, amit teszünk,
összefoglalható akként, hogy Istennel
beszélünk és Istenről beszélünk a
lelkeknek.

Szent Josemaría születésének
évfordulója január 9-én és
keresztelésének évfordulója január
13-án szintén a Vigasztaló
közelségéről beszél. Használjuk ki az
Atyánk közbenjárását, hogy az
odaadó hűség – amelyre Szent
Josemaría egész életében törekedett
– mély gyökeret verjen bennünk és
befogadjuk a Szentlélek valamennyi
sugallatát.

Tudom, hogy azt is nagyon észben
tartjátok, hogy január 21-én lesz az

első szent rafaeli kör újabb
évfordulója. Azon **három,**
háromezer, háromszázezer,
hárommillió... között mi is
szerepeltünk. Ne veszítsük soha szem
elől, hogy ha akarjuk, az Úr
mindegyikünket segít eredményesen
apostolkodni, amennyiben alapjában
véve eucharisztikus lelkek vagyunk.

Nagy szeretettel megáld benneteket,

Atyátok

+ Javier

Róma, 2009. január 1.

[1] Vö. *Jn* 19,25-27

[2] *Gal* 4,4-5

[3] XVI. BENEDEK: *Általános
kihallgatás* , 2006. november 15.

[4] Vö. *ApCsel* 13,2-4; 16,6-10;
20,22-23; 23,11; 27,24

[5] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa* , 127

[6] XVI. BENEDEK: *Általános kihallgatás* , 2006. november 15.

[7] *Jn* 14,25-26

[8] XVI. BENEDEK: *Általános kihallgatás* , 2006. november 15.

[9] Vö. II. JÁNOS PÁL: *Dominum et vivificantem* kezdetű enciklika, 1986. május 18., 32 és 52

[10] II. Vatikáni Zsinat: *Gaudium et spes* kezdetű lelkipásztori konstitúció, 22

[11] XVI. BENEDEK: *Általános kihallgatás* , 2006. november 15.

[12] *Gal* 4,6-7

[13] Aquinói Szent Tamás: *Szent János evangéliumának magyarázata* , 14, 26

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai* , 38

[15] *Ugyanott*

[16] SZENT JOSEMARÍA: *Levél* , 1959. január 9., 60

[17] *Róm* 8,16-17

[18] XVI. BENEDEK: *Általános kihallgatás* , 2006. november 15.

[19] ALEXANDRIAI SZENT CIRILL: *Húsvéti prédikáció*

[20] *Mt* 3,17

[21] *Mt* 17,5